

ővárosi Ítéletábla a ... Ügyvédi Iroda valamint a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... felperesnek ... jogtanácsos által képviselt alperes neve alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. február 24. napján kelt 9.G.44.536/2014/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. sorszám alatt, a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest marasztaló, valamint az ... és ... között meg nem térült ráfordítások címén ezt meghaladóan igényelt 1.000.001 (Egymillió-egy) forint és járulékai vonatkozásában a keresetet elutasító rendelkezését a perköltségre is kiterjedően helybenhagyja;

a további kereseti kérelmek vonatkozásában a pert megszünteti és az elsőfokú bíróság ítéletének ezen kereseti kérelmeket elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezi;

kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 2.500.000 (Kétmillió-ötszáz ezer) forint feljegyzett jogorvoslati illetéket;
megállapítja, hogy az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 2.500.000 (Kétmillió-ötszáz ezer) forint jogorvoslati illetéket az állam viseli;

ezt meghaladóan a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2004. március 31-én előterjesztett, utóbb módosított keresetében az alperest kártérítés címén 891.476.200 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 300. § (1) bekezdésére, 320. § (1) bekezdésére, 379. §-ára, 389. §-ára, 395. §-ára, 339. §-ára, illetve 6. §-ára alapítva követelését. Abból 748.452.400 forint megfizetésére az alperessel március 9-én megkötött együttműködési megállapodás és az annak alapján létrejött kutatás-fejlesztési, vállalkozási és szállítási szerződésekből eredően a vagyonában november 29-ig bekövetkezett értékcsökkenés megtérítéseként, míg 143.023.800 forint megfizetésére az november 23-át követő időszakban elmaradt vagyoni előnyként tartott igényt. A kereseti előadás szerint az március 9-i együttműködési megállapodás megkötését követően felperes erőforrásait az alperes által bejelentett, illetve folyamatosan kilátásba helyezett haditechnikai kutatás-fejlesztési, gyártási és gyártásfejlesztési feladatokra koncentrált a ..., ..., ... program keretében. A korábban 2010-re prognosztizált, azonban soron kívül 1997-ben bekövetkezett ... csatlakozást követően az alperes

leállította a kifejlesztett műszerek, eszközök megrendelését, így az messze elmaradt korábbi ígéreteitől. Az március 4-i megállapodásban foglaltak szerinti együttműködés meghiúsulásából eredő felperesi kárigény rendezése érdekében hosszas egyeztetések után megkötött november 23-i megállapodás 1., 2. és 4. pontjában foglaltakat alperes teljesítette, a 3. pontban vállalt kötelezettségének nem tett eleget, ugyanakkor folyamatosan azt közölte, hogy igényt tart felperes kapacitásaira. A megállapodás 3. pontjában foglaltak teljesítésének elmulasztása alapul szolgál arra, hogy felperes szerződészegésből eredő kártérítési igényt érvényesítsen egyrészt az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben felmerült károk, másrészt az novemberi megállapodás megszegésével okozott károk megtérítése iránt.

Alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 2007. szeptember 14. napján meghozott - a per főtárgya tekintetében a Fővárosi Ítéltábla 2008. február 27-én kelt SZTP.1/2007/4. számú ítéletével helybenhagyott - T.002/2004/50. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A jogerős ítélet indokolása szerint a felperes sem az november 23-i megállapodás 3. pont teljesítésének késedelme, illetve jogos ok nélküli megtagadása, sem biztatási kár címén nem tarthat igényt kártérítésre, mert a 3. pont alapján alperest nem terhelte szolgáltatási kötelezettség a felperessel szemben.

A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a 2008. október 16-án meghozott T.Pfv.1/2008/8. számú közbenső ítéletével a jogerős ítéletet részben hatályon kívül helyezte és megállapította, hogy az alperes a felperessel szemben biztatási kár jogcímén helytállni tartozik a felperesnek az március 9. napján kötött együttműködési megállapodásból keletkező kárairért. Az összegszerűség tárgyalása érdekében a periratokat visszaküldte az elsőfokú bíróságnak. A közbenső ítélet indokolása szerint a felek március 9-én kötött együttműködési megállapodása olyan okból vált lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős. Ezért a Ptk. 312. § (1) bekezdése alapján megszűnt a szerződés, és a feleknek a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerint az addig teljesített szolgáltatásokkal el kellett számolni, ennek keretében a felperes által a megszűnés előtt nyújtott szolgáltatások szerződés szerű pénzbeli ellenértékét az alperesnek meg kellett fizetni. Az alperes elismerte az elszámolásból származó tartozását, a felperes elismert követelésének „kompenzációja” és a felperes által kezdeményezendő jogviták elkerülése érdekében írta alá az november 23-i megállapodást. E szerződéssel a felek noválták, új alapokra helyezték az előző szerződés megszűnésével kapcsolatos jogviszonyukat. Az március 9-i együttműködési megállapodásból eredő jogszerű igényéről a felperes lemondott annak fejében, hogy az alperes a felperes gazdasági profiljába tartozó megrendelése útján törekszik a felperes speciális hadi elektronikai kapacitása fenntartására, és ily módon a korábbi együttműködésből származó kárának kompenzálására. Ez csak kis részben valósult meg, az alperes jogellenes, felróható magatartása azonban nem nyert bizonyítást, ezért az alperes szerződészegésből eredő kárfelelőssége a Ptk. 318. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján nem állapítható meg. Ugyanakkor a Ptk. 6. §-ában foglalt feltételek fennállnak, mert az alperes szándékos magatartásával - a legalábbis szándéknyilatkozat tartalmú szerződés megkötésével - készítette a jóhiszemű felperest arra, hogy akár peres úton is érvényesíthető követeléséről lemondjon, amelyből eredően önhibáján kívül kár érte azáltal, hogy a lényegét tekintve az alperes tartozásának rendezését célzó november 23-i megállapodás a megkötését követő 5 évben nem töltötte be rendeltetését, így a már megszűnt (... március 9-i) együttműködési megállapodás alapján keletkezett felperesi követelések változatlanul rendezetlenek maradtak. A kártérítés összegének megítélése során lehet jelentőséget tulajdonítani - az alperes védekezésének megfelelően - annak a kérdésnek, hogy az alperes közreműködése folytán a felperes kára milyen részében térült meg, illetve annak a

további tényezőnek, hogy a szerződéskötéssel a további közös együttműködést illetően vállalt kockázat milyen arányban terhelte az egyes szerződő feleket.

A közbenső ítéletet követő eljárásban felperes az általa beszerzett könyvszakértői véleményben, továbbá az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi szakértők véleményeiben foglaltakra tekintettel többször módosított keresetében az alperest a Ptk. 6. §-a alapján biztatási kár címén 804.793.135 forint és járulékai, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

A követelt összegből 319.631.089 forint és november 23-tól a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére az alperessel március 4-én megkötött együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült meg nem térült ráfordítások címén; 172.633.309 forint és ugyancsak

november 23-tól járó késedelmi kamata megfizetésére az március 4-i együttműködési megállapodással összefüggésben 1996 és ... között elmaradt haszon címén;

120.591.900 forint és 2003. március 31-től a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére az november 23-i megállapodás 3. pontjában foglaltak késedelmes, illetve kismértékű teljesítése miatt az ... és 2004 közötti időszakban elmaradt haszon címén;

190.218.276 forint és 2000. április 17-től a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére a korábban az alperesnek leszállított haditechnikai eszközök és a hozzájuk kapcsolódó egyéb vagyonelemek, vagyoneértékű jogok november 23-i megállapodás 4. pontja alapján részére történt visszaadása következtében a vagyonában beállott értékcsökkenés címén tartott igényt. A késedelmi kamat mértékét a Ptk. 685. § c) pontjára, 301. §-ára és 301/A. § (1) és (2) bekezdésére utalva a gazdálkodó szervezetekre irányadó mértékben jelölte meg.

A felperes álláspontja szerint a jogerős közbenső ítéletben foglaltakból következően az alperes kártérítési felelőssége az márciusi együttműködési megállapodás alapján keletkezett mindazon felperesi követelésekre kiterjed, amelyek az novemberi megállapodás szerinti kompenzáció elmaradása következtében rendezetlenül maradtak. Így a meg nem térült ráfordításai mellett alperes az ...-.... közötti időszakra kilátásba helyezett, azonban utóbb nem teljesített megrendelésekből eredő felperesi veszteség mint elmaradt haszon megfizetésére is köteles.

Alperes felelőssége annak az elmaradt vagyoni előnynek a megfizetésére is kiterjed, amely abból származik, hogy a felperes speciális haditechnikai kapacitása fenntartása érdekében szükséges volumenű, a felperesi köztartozásokra fedezetet nyújtó adózás előtti eredmény realizálását biztosító alperesi megrendelések elmaradtak.

Abból következően továbbá, hogy a közbenső ítélet értelmében az novemberi megállapodással a felek a korábbi együttműködésükből eredő kár kompenzálása céljából jogviszonyukat noválták, alperes azt a vagyoncsökkenést is köteles kártérítésként megfizetni, ami abból ered, hogy az novemberi megállapodás alapján az alperesnek visszaadott eszközök és kapcsolódó egyéb vagyonelemek tényleges vagyoneértéke csak 1.000.001 forint.

Felperes az ...-.... közötti időszakban a perbeli három projekttel összefüggésben felmerült, azonban meg nem térült ráfordítások vonatkozásában keresetét az általa beszerzett magánszakértői vélemény megállapításaira alapította. A perben kirendelt Igazságügyi Szakértők Első Magánintézete Kft. által előterjesztett könyvszakértői vélemény megállapításait is elfogadhatónak tartotta. Ugyanakkor vitatta a felmerült ráfordításai elszámolásánál a perben kirendelt szakértők által figyelembe vett időszakot és a költségmegosztás szakértői megállapítását kifogásoló alperesi észrevételek megalapozottságát.

Az 1996 és ... közötti időszakban elmaradt haszon összegére nézve ugyancsak az általa csatolt magánszakértői véleményt tartotta elfogadhatónak, amely azt a vizsgált időszakra a felperes üzleti terveiben előirányzott üzemi eredményre vetítve az adóhatóságtól beszerzett adatok alapján 10 %-os haszonkulccsal határozta meg. E körben a felperes alaptalannak tartotta az üzleti terv adatainak alapul vételét és a haszonkulcs mértékét vitató alperesi kifogásokat.

Az ... november 23-i megállapodás 3. pontjának kismértékű teljesítése miatt az ...-2004. közötti időszakban elmaradt vagyoni előny összegét szintén a magánszakértői vélemény alapján határozta meg.

Az ... novemberi megállapodás 4. pontjának teljesítéséből eredő vagyonvesztés iránti igényét a perben kirendelt igazságügyi műszaki szakértő szakvéleményére alapította.

A közbenső ítéletben foglaltakra tekintettel az alperes közreműködéséből eredő megtérülésként a felperes összesen 48.238.001 forintot tartott elszámolhatónak, amit követelése összegének meghatározásakor figyelembe vett. Az ... novemberi megállapodással vállalt kockázat felek közötti megosztása körében azt állította, a terhére csakis a megállapodás túlnyomó részt nem teljesülő 3. pontjában foglaltak vonatkozásában állapítható meg kockázatvállalás, ez azonban elenyésző, tekintettel arra is, hogy a megállapodás megkötésekor kényszerhelyzetben volt.

Az alperes az ellenkérelmében vitatta, hogy felperes a módosított kereseti kérelem szerinti kártérítésre lenne jogosult.

Véleménye szerint a közbenső ítélet alapján biztatási kár címén felperest az együttműködési megállapodás keretébe tartozóan ... március 4-től ... november 23-ig terjedő időszakban nyújtott, azonban ellentételezés nélkül maradt szolgáltatásainak az ellenértéke illeti meg, ezért alaptalan az ... márciusi megállapodással összefüggő elmaradt haszon megtérítésére irányuló kárigény.

Ugyanezen okból az ... november 23-i megállapodás 3. és 4. pontjának teljesítésével összefüggésben előterjesztett felperesi követelés is megalapozatlan, mind a megrendelések elmaradásából eredő elmaradt haszon, mind az eszközátadásból eredő vagyonsökkenés tekintetében. Az eszközátadás a felperesnél nem vagyonsökkenést, hanem vagyonnövekedést eredményezett.

Felperes ráfordításai maradéktalanul megtérültek, tekintettel az egyes szerződések alapján az alperes által kifizetett vállalkozói díjakra, az alperesi közbenjárásra elengedett ... támogatásokra, az együttműködés keretében természetben nyújtott alperesi szolgáltatásokra, valamint az ... novemberi kompenzációs megállapodás 4. pontja szerint a felperesnek átadott eszközök értékére. A közbenső ítéletben foglaltakra utalva továbbá kifejtette, mind az ... márciusi együttműködési megállapodás, mind az ... novemberi kompenzációs megállapodás rögzítette az abban foglaltak teljesítésével kapcsolatos az alperes mint költségvetési szerv sajátosságaiból, illetve a nála működő döntési mechanizmusból eredő kockázatokat, ezért a rá háruló kockázat mértéke 0,01 %.

Az elsőfokú bíróság 2013. március 26-án meghozott 9.G.40.865/2011/118. számú ítéletével az alperest a felperes részére 508.000.000 forint és járulékai megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította; kötelezte továbbá az alperest a felperes részére 11.180.360 forint perköltség megfizetésére. Az ítélet indokolása szerint a perben beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemények alapján aggálytalanul megállapítható volt, hogy az ... márciusi együttműködési megállapodás teljesítésével összefüggésben felmerült felperesi ráfordítások nem térültek meg maradéktalanul, továbbá, hogy az 1996-... közötti időszakban a felperesnél ténylegesen realizált árbevétel elmaradt az üzleti tervben 10 %-os haszonkulcs alkalmazásával tervezettől. Ily módon a károsodás bekövetkezte a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével, értékelésével kétséget kizáróan megállapítható, ugyanakkor a szükséges adatok hiányában a kárösszeg pontos meghatározása nem lehetséges. Ezért a Ptk. 359. § (1) bekezdése alkalmazásával a teljes anyagi kárpótlására alkalmas általános kártérítésként felperest az általa igényelt, az ... és ... között felmerült, azonban meg nem térült 319.631.089 forint ráfordításból 175.263.000 forint; az 1996 és ... közötti időszakra igényelt 172.633.309 forint elmaradt haszonból 143.128.000 forint; az ... november 23-i kompenzációs megállapodás 4. pontja alapján leszállított haditechnikai eszközök, vagyoni értékű jogok visszaadása kapcsán beállott értékcsökkenés címén a kereset szerinti 190.218.276 forint illeti meg.

Felperes ezen felül az ... és 2004 közötti időszakra elmaradt haszon címén 120.591.900 forintot is igényelt, azonban csak az március 9-i szerződés szerint figyelembe vehető költségek, vagyoni értékcsökkenés és elmaradt vagyoni előny volt értékelhető.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéletábrla 2013. szeptember 3-án meghozott 10.Gf.40.304/2013/4. számú részítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta, az elmaradt vagyoni előny megfizetése iránt 293.225.209 forint összegben előterjesztett kereseti kérelmet, valamint az eszközök, vagyoni értékű jogok november 23-i megállapodás 4. pontja szerinti visszaadása miatti 190.218.276 forint vagyonsökkenés megfizetésére irányuló kereseti kérelmet elutasította, ezt meghaladóan az ítéletet a perköltségre is kiterjedően hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A részítélet indokolása szerint a közbenső ítélet alapján a felperest biztatási kár címén megillető követelésként sem elmaradt vagyoni előny, sem az novemberi megállapodáson alapuló egyéb igények érvényesítésére nincs lehetőség. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéletábrla az összesen 293.225.209 forint elmaradt vagyoni előny, valamint az november 23-i megállapodás 4. pontja szerinti eszközátadáshoz kapcsolódóan 190.218.276 forint vagyonsökkenés megfizetésére irányuló kereseti kérelmek tekintetében az elsőfokú ítélet keresetnek helyt adó rendelkezését részítélettel megváltoztatta, és ezeket a kereseti kérelmeket elutasította. Ezt meghaladóan az márciusi együttműködési megállapodás keretében és ... között felmerült meg nem térült felperesi ráfordítások megtérítése iránti kereseti kérelemnek helyt adó részében az elsőfokú bíróság tévesen alkalmazta az általános kártérítés szabályait, ítélete nem felel meg a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak, érdemi felülbírálatra alkalmatlan, ezért ebben a körben az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges. A megismételt eljárásra adott iránymutatás szerint az elsőfokú bíróságnak - az összecszerűség körében a felek bizonyítási indítványaitól feltételezetten esetlegesen szükséges további bizonyítás lefolytatását követően - a perben beszerzett igazságügyi szakértői vélemények és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok együttes mérlegelésével, értékelésével kell állást foglalnia az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben március 9. és november 23. között felmerült, azonban meg nem térült felperesi költségek, ráfordítások összege tekintetében, és a közbenső ítéletben meghatározott egyéb körülmények - az alperesi közreműködés folytán megtérült kár, a közös együttműködést illetően vállalt kockázat felek közötti megoszlása - figyelembevételével kell elbírálnia a felperes ezen kártérítési igényét, határozatát a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően indokolva.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria 2013. december 11-én meghozott Pfv.III.21.561/2013/6. számú végzésével a jogerős részítélet felülvizsgálattal támadott - kereseti kérelmet elutasító - rendelkezését a másodfokú perköltségre és a jogorvoslati részilletékre is kiterjedően hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot ebben a keretben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, a felek felülvizsgálati eljárási költségét külön-külön 5.000.000 forintban állapította meg.

A határozat indokolása szerint a felperes összesen 804.793.135 forint és járulékai megfizetésére irányuló keresete több, eltérő alapú és mértékű kártételből tevődött össze. Az elsőfokú ítélet indokolásából az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az ... és ... között felmerült és meg nem térült 319.631.089 forint ráfordítás iránti keresetet 175.263.000 forint összegben, az 1996 és ... közötti időre igényelt 172.633.309 forint iránti keresetet 143.128.000 forint összegben részben, míg a haditechnikai eszközök és vagyoni jogok visszaadása kapcsán beállott 190.218.276 forint értékcsökkenés iránti keresetet teljes mértékben megítélte, ezt meghaladóan pedig a keresetet elutasította. Ebből következően megállapítható - bár erre az elsőfokú ítélet indokolása külön nem tért ki - hogy az ... és 2004 közötti időre járó elmaradt haszonként igényelt 120.591.900 forint megfizetése iránti keresetet az elsőfokú bíróság teljes egészében elutasította, és ennek megfelelően

kötelezte az alperest összesen 508.000.000 forint és járulékai megfizetésére. Felperesi fellebbezés hiányában az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezései első fokon jogerőre emelkedtek. A másodfokú bíróság ezért jogszabálysértően, a fellebbezés Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti korlátain túlterjeszkedve utasította el a keresetet az elsőfokú bíróság által teljes egészében elutasított 120.591.900 forint összegű (az ... és 2004 közötti időre járó elmaradt haszon megfizetésére irányuló) kereseti kérelem tekintetében, valamint az elsőfokú bíróság által 143.128.000 forintot meghaladóan ugyancsak elutasított, az 1996 és ... közötti elmaradt haszon megfizetésére irányuló kereseti kérelem vonatkozásában. A felülvizsgálati határozat rögzíti azt is, nem mondható ki általános jelleggel az, hogy biztatási kárként elmaradt vagyoni előny nem érvényesíthető, továbbá utalt arra is, az általános kártérítés Ptk. 359. §-ának (1) bekezdésében írt feltételei fennállását az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, a bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti mérlegelésével a kár mértéke kiszámítható.

A Fővárosi Ítéltábla a megismételt másodfokú eljárásban 2014. június 11-én meghozott 10.Gf.40.031/2014/24. számú részítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét, valamint a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.304/2013/4. számú részítéletével - az ...-... között meg nem térült felperesi ráfordítások megtérítése iránti kereseti kérelemnek helyt adó - hatályon kívül helyezett rendelkezését nem érintette, ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a keresetet elutasította, felperest az alperesnek 6.900.000 forint másodfokú és felülvizsgálati perköltés, továbbá az államnak külön felhívásra 2.375.000 forint jogorvoslati illeték megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában rögzítette, tekintettel arra, hogy felperesi fellebbezés hiányában az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezése jogerőre emelkedett, az ... és 2004 közötti időszakra elmaradt haszon jogcímén előterjesztett 120.591.900 forint összegű kárigény teljes egészében, az ... és ... között felmerült, azonban meg nem térült ráfordítások iránti kereseti kérelem a 175.263.000 forintot meghaladóan részben, míg az 1996 és ... között elmaradt haszon megfizetésére irányuló kereseti kérelem a 143.128.000 forintot meghaladóan ugyancsak részben az elsőfokú eljárásban jogerősen elutasításra került.

A Fővárosi Ítéltábla korábbi részítélete elleni felülvizsgálati eljárásban a Kúria a részítéletnek az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező rendelkezését nem érintette, a részítélet hatályon kívül helyezésére kizárólag a keresetet elutasító érdemi döntés vonatkozásában került sor. A megismételt másodfokú eljárás tárgyát ily módon az 1996 és ... közötti időre elmaradt haszon címén érvényesített kártérítési igénynek 143.128.000 forint és járulékai erejéig részben, valamint az novemberi kompenzációs megállapodás 4. pontja alapján a felperesnek átadott haditechnikai eszközökben és vagyoni értékű jogokban bekövetkezett értékcsökkenésből eredő 190.218.276 forint összegű vagyronvesztés megtérítése iránti követelésnek teljes egészében helyt adó elsőfokú ítéleti rendelkezések felülvizsgálata képezte.

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítéletéből az következik, hogy az alperes a Ptk. 6. §-a szerinti biztatási kár címén fennálló kártérítési felelőssége arra terjed ki, hogy a felperest olyan helyzetbe hozza, mintha az novemberi megállapodás teljesülésében bízva nem mondott volna le az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatos, a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti elszámolásból eredő jogszerű igénye érvényesítéséről. A feleknek az márciusi megállapodás megszűnéséből eredő helyzet rendezése során a már teljesített szolgáltatásokkal kell elszámolniuk, felperes az együttműködési megállapodás megszűnése előtt nyújtott szolgáltatásai szerződészerű pénzbeli ellenértékére tarthat igényt. Erre tekintettel az elszámolás körébe az elmaradt vagyoni előny annak ellenére nem tartozik bele, hogy általánosságban nem zárható ki annak a lehetősége, hogy a jogosult biztatási kárként a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerinti teljes, illetve részleges reparációra tartson igényt, aminek értelemszerűen az elmaradt vagyoni előny is részét képezheti. Egyebekben a perben rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperes üzleti terveiből levezetett, közgazdasági módszerrel meghatározott 10 %-os „elmaradt haszon” az

márciusi együttműködési megállapodás alapján a felperes által tervezett alperesi megrendelések teljesítése esetén realizálódhatott volna. A közbenső ítélet szerint az márciusi együttműködési megállapodás olyan okból vált lehetetlenné, amelyért egyik fél sem felelős, ami kizárta azt, hogy alperest a megrendelések elmaradásaért kártérítési felelősség terhelje. Az sem kétséges továbbá, hogy a felperesnek az márciusi együttműködési megállapodás teljesülésének meghíusulásából eredő esetleges elmaradt haszna nem azzal áll okozati összefüggésben, hogy az novemberi megállapodás nem töltötte be az alperes felperessel szemben fennálló tartozása rendezésére irányuló rendeltetését. Az márciusi együttműködési megállapodás alapján a felperes által tervezett alperesi megrendelések elmaradásából eredő haszonkiesés megtérítésére a perbeli esetben biztatási kár címén a felperes abban az esetben sem tarthatna igényt, ha a felek között nem kerül sor az novemberi megállapodás megkötésére.

Az eszközök, vagyoni értékű jogok visszaadásából eredő 190.218.276 forint összegű kártérítési igénnyel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla rámutatott, felperes kárigényét nem az márciusi együttműködési megállapodásra, hanem a felek novemberi megállapodása teljesítésére alapítja, e kereseti kérelem a közbenső ítélet szerinti jogalapon önmagában ezért nem lehet megalapozott. A perben rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan a felperes úgy kapta vissza az általa szolgáltatott eszközöket, vagyoni értékű jogokat, hogy az alperes által korábban kifizetett ellenértéküket is megtarthatta. Ily módon az novemberi megállapodás 4. pontjának teljesítésével összefüggésben a felperes vagyonában nem következett be csökkenés, az ezen a jogcímen előterjesztett kereseti kérelem ezért is megalapozatlan.

A perben korábban meghozott részítélet felülvizsgálattal nem érintett, az elsőfokú ítéletet részben hatályon kívül helyező rendelkezése alapján megismételt elsőfokú eljárásban a felperesnél bekövetkezett tényleges kár vizsgálata körében kerülhet értékelésre az, hogy az novemberi megállapodás 4. pontja szerinti eszköz visszaadással a felperes ténylegesen mekkora kompenzációhoz jutott.

A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljárta Kúria 2014. október 16-án kelt Pfv.V.21.131/2014/8. számú részítéletével hatályában fenntartotta a Fővárosi Ítéltábla megismételt másodfokú eljárásban hozott jogerős részítéletét. Egyebek mellett rámutatott, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének és a Kúria mint felülvizsgálati bíróság korábbi másodfokú részítéletet részben hatályon kívül helyező végzésének helyes értelmezésével állapította meg azt, hogy a megismételt másodfokú eljárás tárgyát kizárólag az 1996 és ... közötti időszakra elmaradt haszon címén, valamint a haditechnikai eszközök és vagyoni értékű jogok visszaadásával összefüggésben keletkezett értékcsökkenés megtérítéseként érvényesített kártérítési igények képezték. Fellebbezés hiányában ugyanis az elsőfokú ítéletnek az ... és 2004 közötti időszakra elmaradt haszon címén követelt 120.591.900 forint megfizetése iránti igényt teljes egészében elutasító rendelkezése is első fokon jogerőre emelkedett, így a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében a felek által a továbbiakban vitássá nem tehető ítélt dolgot képez. A korábbi részítéletnek az elsőfokú bíróság ítéletét az ... és ... közötti időszakban felmerült és meg nem térült felperesi ráfordítások iránti igénynek részben helyt adó részében hatályon kívül helyező rendelkezését pedig a Kúria végzése nem érintette, nem is érinthette, mert a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító rendelkezésével szemben a Pp. 270. § (2) és (3) bekezdése értelmében abban az esetben sincs helye felülvizsgálati kérelemnek, ha ezt a rendelkezését a bíróság részítéletbe foglalja.

A Fővárosi Ítéltábla a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítéletét is helyesen értelmezte akként, hogy felperes a jelen perben a Ptk. 6. §-a alapján - kártalanítás címén - kizárólag annak az összegnek a meg nem térült részét követelheti az alperestől, amelyhez az március 9-i megállapodás megszűnését követően az elszámolás során az november 23-i egyezségkötés hiányában jogszerűen hozzájuthatott volna. Ebbe a körbe pedig - a másodfokú bíróság helyes

álláspontjának megfelelően - a Ptk. 319. § (2) bekezdése értelmében nem tartozik bele az a meghíúsult váraozásokból eredő elmaradt haszon, amelyre a felperes a felmerült, de meg nem térült ráfordításain felül igényt tartott. Közbenő ítéletében ugyanis a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy az márciusi együttműködési megállapodás olyan okból lehetetlenült, amelyért egyik fél sem felelős. A megállapodás megszűnéséből eredő vitás kérdések rendezése érdekében ... novemberében létrejött egyezségben pedig az alperes a felek közötti további együttműködéssel kapcsolatban nem tett jogi úton kikényszeríthető kötelezettségvállalást. Mindezekre figyelemmel a felperes téves álláspontjával szemben alperest nem terheli kártérítési felelősség. Felperes a közbenő ítéletben foglaltak szerint csupán kártalanításra tarthat igényt a Ptk. 6. §-a alapján, mégpedig amiatt, mert az novemberi egyezségben rögzített - ki nem kényszeríthető - alperesi ígéretekre tekintettel lemondott az márciusi együttműködési megállapodás megszűnéséből eredő elszámolási igényeiről. Mindezek mellett a Kúria részítéletében azt is rögzítette, a korábban az alperes részére átadott eszközök és vagyoni értékű jogok visszaadásával összefüggésben felperesnek nem keletkezett tényleges kára, a jogerős részítélet indokolásában helyesen kifejtetteknek megfelelően.

Az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben március 9. és november 23. között felmerült és meg nem térült felperesi ráfordításokból eredő kereseti kérelemnek részben helyt adó ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezése folytán megismételt elsőfokú eljárásban 2014. november 21-én előterjesztett beadványában felperes akként módosította keresetét, hogy alperest „kártérítés megfizetése jogcímén” 803.074.574 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni. A marasztalási összegből 319.631.089 forint és november 23-tól a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére az márciusi együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült, meg nem térült ráfordítások mint a vagyonban bekövetkezett csökkenés címén, 172.633.309 forint és ugyancsak november 23-tól járó késedelmi kamata megfizetésére az márciusi együttműködési megállapodás alapján az alperessel egyeztetett üzleti terv szerinti alperesi megrendelések teljesítésének elmaradásából eredő, az 1996 és ... közötti időszakban jelentkezett üzemi veszteség mint a vagyonban bekövetkezett csökkenés címén, 143.023.800 forint és 2003. március 31-től esedékes késedelmi kamata megfizetésére az november 23-i megállapodás 3. pontjában foglaltak alapján tervezett fejlesztések és gyártás elmaradása miatt az november 23. és 2004. március 31. közötti időszakban felmerült kár mint a vagyonban bekövetkezett csökkenés címén, 190.218.276 forint és 2000. április 17-től járó késedelmi kamata megfizetésére a vagyoni értékű jogok és eszközök novemberi megállapodás 4. pontja alapján történt visszaadása következtében a vagyonában bekövetkezett csökkenés címén tartott igényt. Keresetváltoztatása általános indokolása körében előadta, a keresetmódosítás Pp. 146. § (1) bekezdése szerinti feltételei fennállnak, mert a korábbi és a keresetváltoztatás szerint módosított kereset ugyanazon jog érvényesítésére irányul, ugyanakkor a keresetváltoztatást kizáró, a Pp. 146/A. §-ában, illetve 146/B. §-ában meghatározott okok nem állnak fenn. A perben korábban már lefolytatott bizonyítás anyagának figyelembevételével a módosított kereset elbírállható, megalapozottsága megállapítható, további bizonyítás felvétele szükségtelen. A Fővárosi Ítéltáblának a keresetet elbírálló elsőfokú ítéletet részben hatályon kívül helyező részítélete jogilag és számszakilag megalapozatlan, a megismételt eljárásban ezért az elsőfokú bíróságnak továbbra is a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenő ítéletében foglalt jogalap szerint kell megállapítania felperesnek az márciusi együttműködési megállapodásból keletkező kárait „az ítélt jog és az indokolásba foglaltak alapján”, a Pp. 3. § (2) bekezdése szerinti keretek között. A továbbiakban indokai részletes előadásával kifejtette, a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.031/2014/24. számú részítélete tévesen tartalmazza azt, hogy a Legfelsőbb Bíróság közbenő ítélete alapján folytatott eljárásban született, az alperest általános kártérítésként 508.000.000 forint és járulékai

megfizetésére kötelező elsőfokú ítélettel a felperesi kereset bármely kártétel, illetve annak valamely része felperesi fellebbezés hiányában jogerősen elbírálásra, elutasításra került volna.

Ugyancsak téves, valamint a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletével is ellentétes a Fővárosi Ítéltábla jogerős részítéletében kifejtett azon jogi álláspontja, hogy a közbenső ítéletből következően alperes biztatási kár címén fennálló kártérítési felelőssége arra terjed ki, hogy felperest olyan helyzetbe hozza, mintha az novemberi megállapodás teljesülésében bízva nem mondott volna le az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatos, a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti elszámolásból eredő jogszerű igényéről, és a feleknek a már teljesített szolgáltatásokkal kell elszámolniuk, felperes az együttműködési megállapodás megszűnése előtt nyújtott szolgáltatásai pénzbeli ellenértékére tarthat igényt. Ezen téves megállapításokból ugyancsak tévesen vonta le a Fővárosi Ítéltábla azt a következtetést, hogy sem az elmaradt vagyoni előny, sem az eszközök, vagyoni értékű jogok novemberi megállapodás alapján történt visszaadásából eredő igény nem tartozik a felek közötti elszámolás körébe.

Felperes hangsúlyozta, a Fővárosi Ítéltábla téves jogi álláspontja elzárja őt „az ítélt jog alapján járó kártérítéstől”, mert figyelmen kívül hagyja, hogy a közbenső ítéletben rögzítettek szerint az elszámolásból származó tartozását alperes az novemberi megállapodás megkötését megelőző egyeztetések során elismerte, így tehát elismert kárról van szó.

Alperes a megismételt eljárásban előterjesztett ellenkérelmében a Fővárosi Ítéltábla részítéleteiben, továbbá az azok felülvizsgálata során a Kúria által hozott határozatokban foglaltakra utalva hangsúlyozta, a jelen megismételt eljárás tárgyát kizárólag az márciusi együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült, meg nem térült ráfordításokkal kapcsolatos 175.263.000 forint és járulékai megfizetésére irányuló felperesi követelés képezi. Ezen igény körében felperes nem jelölte meg, hogy milyen bizonyítékokra alapítva emelte fel követelése összegét. A megismételt elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetmódosítás szerinti további kereseti kérelmek vonatkozásában pedig a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontjának második fordulata alapján, a Pp. 157. § a) pontja alkalmazásával a per megszüntetésének van helye, figyelemmel arra, hogy a kereseti kérelmek tárgyát olyan követelések képezik, amelyekre nézve a felek között ugyanabból a ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránti perben már a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.031/2014/24. számú és a Kúria Pfv.V.21.131/2014/8. számú részítéletével jogerős ítélet született.

Felperes indítványára az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban ismételten személyesen meghallgatta ... igazságügyi műszaki szakértőt és ... igazságügyi könyvszakértőt, akik az eljárás korábbi szakaszában adott szakértői véleményeiket változatlanul fenntartották.

Az elsőfokú bíróság 2015. február 24-én meghozott 9.G.44.536/2014/14. számú ítéletével alperest a felperes részére 174.262.999 forint és november 24-től 2004. december 31-ig az évi költségvetési törvényben írt mértékű, 2005. január 1-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt mértékű, 2013. július 1-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat nyolc százalékponttal növelt mértékű kamata megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította; alperest a felperes részére 10.650.635 forint perköltség megfizetésére kötelezte, egyebekben úgy rendelkezett, hogy ezt meghaladóan előlegezett költségeiket és a fellebbviteli bíróság által megállapított költségüket a felek maguk viselik, továbbá a fellebbviteli bíróság részítéletével megállapított részilletéket az állam viseli.

Az ítélet indokolása szerint a megismételt elsőfokú eljárás kereteit a Pp. 213. § (3) bekezdésére és 229. § (1) bekezdésére is figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság jogerős közbenső ítélete, valamint a Fővárosi Ítéltábla jogerős részítélete határozta meg. A megismételt

eljárás során ezért abból kellett kiindulni, hogy a jogerős közbenső ítélet szerint a jelen perben a felperes igényérvényesítési jogosultsága alperessel szemben biztatási kár jogcímén az március 9-i együttműködési megállapodásból keletkezett kárai tekintetében áll fenn. A jogerős részítéletben foglaltakra figyelemmel pedig a megismételt eljárás tárgyát kizárólag annak vizsgálata képezhette, hogy az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatban az március 9. és november 23. közötti időszakban felperesnek milyen meg nem térült ráfordításai merültek fel a jogerős közbenső ítélet alapján folytatott elsőfokú eljárásban jogerősen elutasított követelésrészt meghaladóan. A megismételt eljárásban előterjesztett felperesi keresetmódosítás szerinti további követeléseket ezért az elsőfokú bíróság „az érdemi megítélést mellőzve bírálhatta el”, tekintettel arra is, hogy a jogerős részítélettel elbírált jogi tények a Pp. 229. § (1) bekezdését figyelembe véve utóbb már nem voltak vitássá tehetők.

Mindezekből következően a megismételt elsőfokú eljárásban felperes azt tartozott bizonyítani, hogy az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatban március 9. és november 23. között a már elutasított követelésrészt meghaladóan milyen meg nem térült költségei és ráfordításai merültek fel. A felperes bizonyítékként a megismételt eljárás során is az általa csatolt okiratokra és magánszakértői véleményekre, valamint a perben beszerzett igazságügyi könyvszakértői és műszaki szakértői véleményekre hivatkozott.

A perben beszerezett igazságügyi könyvszakértői véleményeket értékelve az elsőfokú bíróság azok lényeges megállapításainak ismertetése mellett kifejtette, mindkét kirendelt igazságügyi szakértő ellentmondástól mentes, aggálytalan szakvéleményt készített. Közöttük az márciusi együttműködési megállapodás alapján az március 9. és november 23. között teljesített szolgáltatásokkal összefüggésben a felperesnél felmerült, megtérítés nélkül maradt szolgáltatások összege tekintetében fennálló ellentmondás abból adódik, hogy a pontos számításhoz szükséges adatok hiányában az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben a vizsgált időszakban felmerült felperesi költségek, ráfordítások összege csak szakértői becsléssel volt megállapítható, amelynek során a szakértők részben eltérő, azonban szakmai szempontból egyaránt aggálytalan módszereket alkalmaztak. Mindkét igazságügyi könyvszakértői vélemény a teljes peranyag, így a rendelkezésre álló okiratok, számviteli dokumentumok alapján készült. A felperesi kiadások meghatározása során a szakértők egyaránt figyelembe vették a ráfordítások különböző neveit (anyagi jellegű ráfordítások, személyi jellegű kiadások, értékcsökkenési leírás, egyéb költségek, fizetett kamatok), amelyeket a másodikként kirendelt igazságügyi könyvszakértő nevesített is szakvéleményében. Eltérés a két szakvélemény között az ...-1995. évek, illetve az 1996-... évek vonatkozásában a szerződéses kapcsolatrendszerhez hozzárendelhető költségek, ráfordítások felosztási arányának meghatározásában volt. Emellett a megtérülés összegét is eltérően állapították meg. A másodikként kirendelt igazságügyi könyvszakértő ugyanakkor szakvéleményének elkészítése során a per iratanyaga és a felperes által csatolt magánszakértői vélemény mellett már a perben korábban beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény ténymegállapításait, következtetéseit is figyelembe vehette. Mindezeket mérlegelve, a bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint a maguk összességében értékelve az elsőfokú bíróság a másodikként kirendelt igazságügyi könyvszakértő által készített, a megismételt eljárásban történt ismételt meghallgatása során fenntartott szakvéleményt fogadta el ítélezése alapjául, és az márciusi együttműködési megállapodás teljesítésével összefüggésben felmerült, megtérítés nélkül maradt felperesi ráfordítások összegét 175.263.000 forintban találta megállapíthatónak azzal, hogy további megtérülésként számolta el az november 23-i kompenzációs megállapodás 4. pontja szerinti eszközátadás keretében a felperesnek visszaadott vagyoni értékű jogok és eszközök 1.000.001 forint összegű, a perben beszerzett aggálytalan igazságügyi műszaki szakértői véleményben megállapított piaci értékét. Ily módon alperest a jogerős közbenső ítélet szerint a Ptk. 6. §-a alapján biztatási kár jogcímén a felperessel szemben fennálló helytállási kötelezettségére tekintettel az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben március 9. és

november 23. között felmerült, megtérítés nélkül maradt felperesi ráfordítások ellenértékéként 174.262.999 forint és kamatai megfizetésére kötelezte, a kamatfizetési kötelezettség tekintetében a Ptk. 360. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra is utalva. A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, és elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a marasztalási összeg 87.137.500 forint és járulékaira történő leszállítását kérte. A kereset teljes elutasításának indokai körében előadta, az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben felmerült, meg nem térült ráfordításai iránti követelését alátámasztó bizonyítékokat felperes a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti kötelezettsége ellenére a megismételt eljárásban sem bocsátott rendelkezésre. A perben beszerezett igazságügyi könyvszakértői vélemények ugyanis - amint azt az elsőfokú ítélet indokolása is rögzíti - a vizsgált időszakban az együttműködési megállapodás teljesítése körében felmerült felperesi ráfordításokat, költségeket és azok megtérülését a kutatás-fejlesztési tevékenység ráfordításai és megtérítései elkülönített könyvelése hiányában és az egyéb bizonytalansági tényezőkre is figyelemmel csak szakértői becsléssel tudták meghatározni. A szakértői bizonyítás során felmerült „bizonytalansági faktoroknak” a felperes terhére kell esniük, már csak azért is, mert az ő felelősségi körébe tartozó okból merültek fel. A perben beszerezett igazságügyi műszaki szakértői vélemény alapján ugyanakkor a felperes fejlesztési feladatainak megvalósulásához az alperes által szolgáltatásként nyújtott bruttó 286.286.149 forint értékű munkaerő-szolgáltatást felperes javára megtérülésként kell figyelembe venni, amint arra alperes a kereset megalapozatlansága körében a közbenső ítéletet követően folytatott alapeljárásban meghozott ítélet elleni fellebbezésében, majd annak részítélettel történt részbeni hatályon kívül helyezése után a megismételt elsőfokú eljárásban is hivatkozott, ezzel kapcsolatos nyilatkozata azonban a 6. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben pontatlanul került rögzítésre. Ezen alperesi hivatkozásokat az elsőfokú bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, mégpedig anélkül, hogy annak indokait indokolásában rögzítette volna.

A marasztalási összeg leszállítására irányuló másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggésben alperes arra hivatkozott, a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság jogerős közbenső ítéletében foglaltakra tekintettel, továbbá a Fővárosi Ítéletábrla 10.Gf.40.304/2013/4. számú **részítéletének az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben felmerült, de meg nem térült felperesi költségek, ráfordítások megtérítése iránti kereseti kérelem tekintetében a hatályon kívül helyezés folytán megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásai szerint a felperesi biztatási kárigény elbírálása során az elsőfokú bíróságnak az együttműködési megállapodással összefüggésben felmerült felperesi ráfordítások, költségek és azok megtérülése mellett azt is vizsgálnia kellett, hogy a szerződéskötéssel a további közös együttműködést illetően vállalt kockázat a felek között milyen arányban oszlott meg. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban sem vizsgálta a kockázatmegosztás kérdését. Tekintettel arra, hogy az ...-... közötti időszakra nézve a felek kockázatközösségének arányával kapcsolatos bizonyíték nem merült fel, a kockázatviselés megosztására az általános szabályok szerint 50-50 %-os arányban kerülhet sor. Így az elsőfokú bíróság által megítélt marasztalási összeg 50 %-kal történt csökkentése indokolt. Alperes egyebekben arra is utalt, miután az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben felmerült, de meg nem térült költségek, ráfordítások ellenértékének megfizetésére irányuló követelést meghaladóan előterjesztett további felperesi kártérítési igények a jelen per korábbi szakaszában már jogerősen elbírálásra és elutasításra kerültek, a Fővárosi Ítéletábrla részítélete alapján megismételt elsőfokú eljárásban az elsőfokú bíróság a Pp. 229. § (1) bekezdésére figyelemmel helytállóan mellőzte a már elutasított kártérítési igények érvényesítése iránt a megismételt eljárásban benyújtott felperesi keresetmódosítás érdemi vizsgálatát. Véleménye szerint**

ugyanakkor e körben a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontja második fordulata alapján alkalmazandó Pp. 157. § a) pontja szerint a per megszüntetésének lett volna helye.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a marasztalási összeg 777.269.073 forintra felemelését, továbbá ezen összegből 319.631.089 forint után november 23-tól, 172.633.309 forint után ugyancsak november 23-tól, 143.023.800 forint után 2003. március 31-től, 190.218.876 forint után 2000. április 17-től alperesnek a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezését kérte. Másodlagosan részítélet meghozatalát és alperesnek az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben ... és ... között felmerült, meg nem térült ráfordítások mint a vagyonban bekövetkezett csökkenés címén 232.640.000 forint, továbbá november 24-től a Ptk. 301/A. § szerinti késedelmi kamat megfizetésére kötelezését, míg a további kereseti kérelmekre nézve az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Harmadlagos kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Felperes a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítéletében foglaltakat értelmezve állította, a közbenső ítéletből egyértelműen az következik, hogy károsodása elsődlegesen az november 23-i kompenzációs megállapodás Ptk. 319. §-a szerinti megszűnésének következménye. Vagyis önhibáján kívüli károsodása közvetlenül az novemberi megállapodás megszűnéséből keletkezett, mégpedig a megállapodás megkötése időpontjától annak megszűnéséig eltelt időszakban, vagyis a jelen per 2004. március 31-i megindítása időpontjáig. E károsodás elsődlegesen a megállapodás teljesítésének elmulasztása miatt a felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésből áll, amely lényegében a stornó számla ellenében a megállapodás 4. pontja alapján visszaadott eszközök és vagyoni értékű jogok szakértők által 190.218.276 forintban meghatározott értéke. További kárként értékelendő elmaradt vagyoni előnyként az a 120.591.900 forint összegű vagyoni érték, amivel felperes vagyona gyarapodott volna, ha az alperes eleget tesz a kompenzációs megállapodás 3. pontjában vállalt kötelezettségének. Abból következően pedig, hogy az márciusi együttműködési megállapodásból eredő, alperes által elismert felperesi követelések rendezetlenül maradtak, a megállapodásból fakadó felperesi károsodásként kell figyelembe venni az márciusi együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült, azonban meg nem térült ráfordításokat 319.631.089 forint összegben mint a vagyonban bekövetkezett csökkenést, valamint elmaradt vagyoni előnyként azt az értéket 172.633.309 forint összegben, amivel a felperes vagyona az együttműködési megállapodás időszakában gyarapodott volna, ha alperes mint főtulajdonos eleget tesz az üzleti tervben előírányzott megrendeléseinek.

Annak ellenére, hogy a Fővárosi Ítéltábla részítélete folytán megismételt eljárásban 2014. november 10-én a Pp. 146. § (1) bekezdése alapján előterjesztett keresetmódosításában az márciusi együttműködési megállapodás és az novemberi kompenzációs megállapodás teljesítésének elmaradásából eredő, a korábban kifejtettek szerinti elemekből álló károsodása megtérítésére irányuló kereseti kérelmeket terjesztett elő, amely kereseti kérelmek elbírálása szempontjából sem a Fővárosi Ítéltábla által meghozott részítéletekben, sem az azok felülvizsgálata során született, jogi következtetéseiben téves, a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében foglaltakkal ellentétben álló kúriai határozatokban foglaltaknak nem lehet eljárásjogi relevanciája, az elsőfokú bíróság e kereseti kérelmek közül csak az együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült, azonban meg nem térült felperesi ráfordítások megtérítésére irányuló kereseti kérelmet bírálta el, megsértve a kereset teljes egészében történő elbírálásának eljárásjogi követelményét.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatban felmerült, megtérítés nélkül maradt ráfordítások összegét is tévesen állapította meg 175.263.000 forint összegben. Ez az összeg ugyanis önmagában a perbeli időszakra eső 95.636.000 forint összegű egyéb ráfordítások részarányos, 60 %-ban történő figyelembevételével 57.381.000 forinttal,

azaz 232.644.000 forintra nő. Az pedig, hogy az egyéb ráfordítások tényleges ráfordításnak minősülnek, a megismételt eljárásban ismételten meghallgatott igazságügyi könyvszakértő 2015. február 10-i tárgyalásról készült 13. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalán rögzített nyilatkozata megfelelően alátámasztja. Erre is figyelemmel az márciusi együttműködési megállapodás teljesítésével összefüggésben felmerült, meg nem térült ráfordítások tekintetében marasztalási összeg felemelése indokolt a kereseti kérelem szerinti 319.631.089 forint összegre.

Ugyancsak tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a jogerős részítéletben foglaltakra utalva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jelen peres eljárásnak sem az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben az 1996 és ... közötti időszakban elmaradt haszon mint elmaradt vagyoni előny megfizetésére irányuló kártérítési igény, sem az novemberi kompenzációs megállapodás 3. pontjának késedelmes, illetve kismértékű teljesítése miatt az ... és 2004 közötti időszakban elmaradt haszon mint elmaradt vagyoni előny megfizetésére irányuló kártérítési igény, továbbá az novemberi kompenzációs megállapodás 4. pontjában foglalt teljesítésével kapcsolatos vagyonsökkenés mint tényleges kár megtérítésére irányuló kártérítési igény elbírálása nem képezheti tárgyát.

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítélete alapján folytatott elsőfokú eljárásban 804.793.135 forint kártérítés és járulékai iránt előterjesztett, több tételből álló kereset alapján az elsőfokú bíróság 2013. március 26-án meghozott ítéletével anélkül kötelezte alperest általános kártérítésként 508.000.000 forint és járulékai megfizetésére, a kereset ezt meghaladó elutasítása mellett, hogy a kereset részét képező egyes kártételeket külön-külön elbírálta volna. Ebből következően pedig fogalmilag kizárt, hogy a keresetet elutasító rendelkezés elleni felperesi fellebbezés hiányában a kereset bármely kártétel tekintetében első fokon jogerősen elutasításra került volna. Azt is tévesen rögzíti ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság, hogy a Kúria mint felülvizsgálati bíróság által hatályában fenntartott 10.Gf.40.031/2014/24. számú jogerős részítélettel az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben az 1996 és 1998 közötti időszak elmaradt haszna, valamint az eszközök és vagyoni értékű jogok novemberi kompenzációs megállapodás szerinti visszaadásából eredő vagyonsökkenés megfizetésére irányuló kártérítési igény teljes mértékben elutasításra került volna. Ilyen tartalmú rendelkezést ugyanis a jogerős részítélet rendelkező része nem tartalmaz, ezt legfeljebb az indokolásból lehet kiolvasni.

Nem mellőzhető ezért az elsőfokú bíróság az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatban felmerült, meg nem térült felperesi ráfordítások iránti kereseti kérelem mellett a megismételt eljárásban előterjesztett, az márciusi megállapodásból és az novemberi megállapodásból eredő további kártételek megfizetésére irányuló kereseti kérelmek elbírálását a Pp. 213. § (3) bekezdésére és 229. § (1) bekezdésére hivatkozással. Különös tekintettel arra, hogy a megismételt eljárásban módosított kereset tárgyában még nem született, nyilvánvalóan nem születhetett jogerős ítélet, így a módosított kereset egyik eleme vonatkozásában sem tekinthető jogerősen elbíráltnak.

Figyelemmel arra, hogy a módosított kereset elbírálásához, az összecszerűség megállapításához szükséges bizonyítékok rendelkezésre állnak, nincs akadálya annak, hogy a módosított kereset tárgyában a Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság által el nem bírált kártételek vonatkozásában is érdemben döntsön.

A megismételt eljárásban az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben az 1996 és ... közötti időszakban a tervezett alperesi megrendelések elmaradásából eredő 172.633.309 forint összegű üzemi veszteség mint a vagyonban bekövetkezett csökkenés megtérítése iránt előterjesztett kereseti kérelmével összefüggésben felperes továbbá hangsúlyozta, a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében foglaltakra tekintettel ezen kérelem vonatkozásában igényérvényesítési jogosultsága biztatási kár címén a Fővárosi Ítéletábla jogerős részítéletében foglaltakkal szemben fennáll, különös tekintettel arra, hogy az novemberi megállapodás megkötésével a felek szándéka az márciusi megállapodásból eredő felperesi károk kompenzálására irányult, amibe a meg nem térült

ráfordítások mellett a tervbe vett árbevétel kiesés miatt elmaradt haszon mint elmaradt vagyoni előny, illetve a tervezett árbevétel kiesésből eredő veszteség mint vagyonsökkenés is beletartozik. A Fővárosi Ítéltábla jogerős részítéletével - egyebekben a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletével ellentétesen és az eljárási szabályok megsértésével - csak a tervezett árbevételből eredő elmaradt haszon tekintetében zárta el felperest a közbenső ítélet szerinti igényérvényesítési jogosultsága gyakorlásától, az árbevétel kiesésből eredő veszteség mint vagyonsökkenés megtérítése iránti igényérvényesítést azonban a részítélet jogereje nem teszi kizárttá. A perben rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, könyvszakértői vélemények alapján a tervezett árbevétel kiesés miatt a felperes vagyonában bekövetkezett károsodás mértéke is megállapítható, a rá háruló bizonyítási kötelezettségének felperes e körben is eleget tett.

Az eszközök, vagyoni értékű jogok novemberi kompenzációs megállapodás szerinti visszaadásából eredő 190.218.876 forint összegű kártérítési igény vonatkozásában felperes a perben korábban már részletesen kifejtett álláspontját lényegében megismételve azt hangsúlyozta, a Fővárosi Ítéltábla jogerős részítéletében tévesen, iratellenesen, továbbá a rendelkezésre álló szakértői megállapításoknak is ellentmondva állapította meg azt, hogy az eszközök visszaadásával felperes vagyonában nem következett be értékcsökkenés.

Az novemberi kompenzációs megállapodás 3. pontjában foglaltak maradéktalan teljesülésének elmaradása miatt a tervezett fejlesztések és gyártás elmaradásából eredően az november 23. és 2004. március 31. közötti időszakban a vagyonában bekövetkezett csökkenés megtérítésére irányuló kereseti kérelemre nézve felperes fenntartva azt a korábban már kifejtett álláspontját, hogy az ... és 2004 közötti időszakban elmaradt haszon megfizetése iránti kereseti kérelmének jogerős elutasítására a 2013. március 26-án meghozott elsőfokú ítélettel nem került sor, azt hangsúlyozta, ellentétes a közbenső ítéletben foglaltakkal a jogerős részítéletnek az elsőfokú bíróság által megismételt eljárásban irányadónak tekintett azon megállapítása, hogy az márciusi együttműködési megállapodás megszűnésével kapcsolatos, a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti elszámolás körébe az elmaradt vagyoni előny a perbeli esetben nem tartozik bele, és ilyen igényt felperes az novemberi kompenzációs megállapodásban foglaltak maradéktalan teljesülésének elmaradására sem alapíthat.

Fellebbezése összegzéseként felperes előadta, az elsőfokú bíróság ítélete az alperest 147.262.999 forint és járulékai megfizetésére kötelező részében alapos, a kereset ezt meghaladó elutasítására azonban megalapozatlanul, az anyagi és eljárásjogi rendelkezések megsértésével került sor.

Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az előzményi eljárásban meghozott 9.G.40.865/2011/118. számú ítéletében a keresettel érvényesített, több tételből álló kártérítési igényből 508.000.000 forint általános kártérítésként került megítélésre, így a keresetnek nincs olyan része, amely első fokon a Pp. 229. §-a szerint jogerősen elutasításra került volna.

A megismételt elsőfokú eljárásban módosított keresetet az elsőfokú bíróság a Pp. 213. § (1) bekezdésébe ütközően nem bírálta el teljes körűen, továbbá a Pp. 221. § (1) bekezdése szerint indokolási kötelezettségének sem tett maradéktalanul eleget az elbírált kereseti kérelem vonatkozásában a bizonyítékok mérlegelését, értékelését illetően.

Az elsőfokú ítélet továbbá ellentétes a perben rendelkezésre álló szakértői vélemények megállapításaival, amelyek szerint felperest legalább 508.000.000 forint összegű károsodás érte az márciusi együttműködési megállapodás teljesítésével összefüggésben annak következtében, hogy az novemberi kompenzációs megállapodás a megkötését követő 5 évben nem töltötte be rendeltetését, amint azt a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében rögzítette.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperesi előadásokkal szemben állította, az elsőfokú bíróság 2013. március 26-án meghozott, alperest általános kártérítésként 508.000.000 forint és járulékai megfizetésére kötelező ítélete indokolásából egyértelműen megállapítható, hogy a kereseti kérelem szerinti egyes követelések elbírálásra kerültek, és hogy azokat az elsőfokú bíróság

mennyiben találta megalapozottnak, illetve megalapozatlannak. Nyilvánvalóan tévesen hivatkozik ezért felperes az egyes kártételek tekintetében az anyagi jogerő hiányára, az általa előadottak a Fővárosi Ítéltáblának a Kúria által hatályában fenntartott jogerős részítéletében foglaltakkal, valamint a Kúria jelen ügyben meghozott felülvizsgálati határozataiban kifejtett jogi álláspontjával is ellentétesek. Mindezekből az is következik, hogy a felperesi fellebbezés elbírálására kizárólag a 175.263.000 forint összegű, jogerősen még el nem bírált kárigény tekintetében van lehetőség.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a keresetnek helyt adó részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletében jogerősen megállapította az alperes helytállási kötelezettségének fennálltát, a felperes március 9-i együttműködési megállapodásból keletkezett káraiért. Ily módon a Ptk. 6. §-a szerinti helytállási kötelezettség valamennyi feltételének fennállta jogerősen megállapítást nyert. A közbenső ítélet anyagi jogereje miatt kizárt a kereset alperesi fellebbezés szerinti teljes elutasítása. A marasztalási összeg leszállítására irányuló alperesi kérelemmel összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletének azon megállapítására utalt, amely szerint az novemberi kompenzációs megállapodást megelőző kb. másfél éves tárgyalások iratanyaga alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes elismerte az elszámolásból származó tartozását. Erre tekintettel elfogadhatatlan, hogy korábban már elismert helytállási kötelezettségét alperes utóbb a kockázat azonos arányú megosztására hivatkozással kívánja mérsékelni.

A felperes 2015. július 27-én előterjesztett újabb előkészítő iratában a fellebbezésében előadottakat fenntartva, már kifejtett jogi álláspontja indokainak ismételt részletes előadása mellett azt hangsúlyozta, kártérítés címén alperes kereseti kérelem szerinti marasztalásának van helye 803.074.574 forint tőke és járulékai tekintetében.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

A fellebbezések az alábbiak szerint megalapozatlanok.

Nem kétséges, hogy a fellebbezéssel támadott ítélettel zárult megismételt elsőfokú eljárás tárgyát - amint az a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.34/2013/4. számú részítéletéből és az annak felülvizsgálata során a Kúria által meghozott Pfv.III.21.561/2013/6. számú végzésből megállapítható - az márciusi együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült, meg nem térült ráfordításokkal kapcsolatos 175.263.000 forint és járulékai megfizetésére irányuló felperesi követelés elbírálása képezte.

Nem kétséges az sem, hogy a megismételt elsőfokú eljárás során felperes a Pp. 146. § (1) bekezdése szerinti keresetmódosítást terjesztett elő.

Ugyanakkor a felperesi keresetmódosításban foglaltak alapján az is aggálytalanul megállapítható, hogy a felperes megismételt eljárásban előterjesztett módosított keresete annak tartalma szerint azonos ténybeli alapon, ugyanazon tételekből álló kártérítési igények érvényesítésére irányult, mint amely igények már a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítéletének meghozatalát követően folytatott elsőfokú eljárásnak is tárgyát képezték, és amelyek az elsőfokú bíróság 9.G.40.865/2011/118. számú ítéletével első fokon, illetve az ítélet keresetnek helyt adó rendelkezései elleni fellebbezés folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.031/2014/24. számú - a Kúria Pfv.V.21.131/2014/8. számú ítéletével hatályában fenntartott - részítéletével másodfokon jogerősen elutasításra kerültek.

Nyilvánvaló ugyanis, hogy a megismételt eljárásban előterjesztett keresetmódosítás szerint az márciusi együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült 319.631.089 forint ráfordítás és járulékai iránti igény az érvényesített jog és az alapjául szolgáló tények tekintetében egyaránt azonos azzal a korábban a Legfelsőbb Bíróság közbenső ítéletét követően folytatott elsőfokú eljárásban már előterjesztett követeléssel, amely 175.263.000 forintot és járulékait meghaladóan a 9.G.40.865/2011/118. számú ítélettel már első fokon jogerősen elutasításra került.

Ugyanígy nyilvánvaló az eszközök és vagyoni értékű jogok átadása következtében a felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés címén 190.218.276 forint és járulékai iránt a megismételt eljárásban előterjesztett keresetmódosítás szerinti igény azonossága az érintett jog és az alapjául szolgáló tények tekintetében egyaránt azzal a korábban már előterjesztett igénnyel, amely jogerősen másodfokon került elutasításra, a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.031/2014/24. számú - a Kúria Pfv.V.21.131/2014/8. számú részítéletével hatályában fenntartott - részítéletével.

Mindezek mellett az is kétségmentesen megállapítható, hogy a megismételt eljárásban előterjesztett keresetmódosítás szerint az novemberi megállapodás 3. pontjában foglaltak késedelmes, illetve kismértékű teljesítése miatt az november 23. és 2004. március 31. közötti időszakra, továbbá az márciusi együttműködési megállapodással összefüggésben az 1996 és ... közötti időszakra a beígért, illetve tervezett alperesi megrendelések elmaradásából eredő veszteség mint a vagyonban bekövetkezett értékcsökkenés címén érvényesített kárigény tartalmában, az érvényesített jog és az alapjául szolgáló tények tekintetében ugyancsak megegyezik a korábban az ... és 2004 közötti időszakra, illetve az 1996 és ... közötti időszakra elmaradt haszon címén érvényesített kárigényekkel, amelyek elutasítása az elsőfokú bíróság 9.G.40.865/2011/118. számú ítéletével, illetve a Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.031/2014/24. számú ítéletével jogerősen már szintén megtörtént.

Mindezekből következően a felperes megismételt eljárásban előterjesztett módosított keresete az márciusi együttműködési megállapodás keretében ... és ... között felmerült, de meg nem térült ráfordítások címén 175.263.000 forint és járulékai megfizetésére irányuló követelést meghaladóan korábban már jogerősen elutasított, így a Pp. 229. § (1) bekezdése értelmében ítélt dolognak minősülő olyan igények érvényesítésére irányult, amely igények vonatkozásában a korábban hozott ítélet jogereje (anyagi jogerő) kizártta teszi az igény perben történő ismételt érvényesítését, illetve azt, hogy a már jogerősen elbírált igényt a felek egymással szemben utóbb vitássá tegyék. Így ezen igények tekintetében a Pp. 130. § (1) bekezdés d) pontjára figyelemmel a Pp. 157. § a) pontja alapján a per megszüntetésének lett volna helye. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a megismételt eljárásban előterjesztett keresetmódosítás tárgyát képező, a per korábbi szakaszában azonban már jogerősen elbírált - elutasított - igények érvényesítésére irányuló kereseti kérelmek tekintetében elmulasztotta a per megszüntetését. Ugyanakkor miután ezen igények ismételt érdemi elbírálására a kifejtettek szerint nincs jogszabályi lehetőség, a Fővárosi Ítéltábla az érdemi elbírálásuk hiányára alapított felperesi fellebbezési előadásokat és kérelmeket nem találta megalapozottnak.

A megismételt elsőfokú eljárás tárgyát képező, az ... és ... között felmerült, azonban meg nem térült ráfordítások címén 175.263.000 forint és járulékai megfizetésére irányuló kereseti kérelem vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

Annak a különleges szakértelmet igénylő ténynek a megállapítása, hogy az márciusi együttműködési megállapodás keretében teljesített szolgáltatásokkal összefüggésben felperesnél

milyen összegű ráfordítások merültek fel, és azokból mi térült meg, illetve mi nem, az elsőfokú eljárásban igazságügyi könyvszakértői bizonyítás tárgyát képezte. Ennek során két igazságügyi könyvszakértő kirendelésére is sor került, akik a perbeli három projekttel kapcsolatban az márciusi együttműködési megállapodás keretében nyújtott szolgáltatások teljesítésével felmerült felperesi ráfordításokat és azok megtérülését a rendelkezésükre bocsátott számviteli dokumentumok, könyvelési anyagok teljes körű áttekintése, értékelése alapján vizsgálták, és szakértői becsléssel határozták meg aggálytalan, a Pp. 182. § (3) bekezdése szerinti hibáktól, hiányosságoktól mentes szakértői véleményeikben.

A perben igazságügyi műszaki szakértő kirendelése kizárólag az novemberi megállapodás 4. pontja alapján a felperesnek átadott eszközök, vagyoni értékű jogok értékének megállapítása érdekében, azért vált szükségessé, mert ehhez a kirendelt igazságügyi könyvszakértők nem rendelkeztek szakmai kompetenciával, ezért nem tudták megállapítani, hogy az eszközök átadásával felperes javára megtérülésként milyen további összeg számolható el a könyvszakértői módszerekkel megállapítható megtérülésen felül. A kirendelt igazságügyi műszaki szakértő feladatát tehát kizárólag a felperesnek átadott eszközök, vagyoni értékű jogok valós piaci értékének megállapítása képezte.

Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az ... és ... között felmerült felperesi ráfordítások és megtérülésük meghatározásakor alapvetően a perbeli igazságügyi könyvszakértői vélemények, illetve a másodikként beszerzett igazságügyi könyvszakértői vélemény ténymegállapításait, következtetéseit fogadta el ítékezése alapjául, míg a kirendelt igazságügyi műszaki szakértő véleményét kizárólag a felperesnek visszaadott eszközök és vagyoni értékű jogok értékének meghatározása körében vette figyelembe.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla nem találta megalapozottnak a kereset teljes elutasítására irányuló, a perben beszerzett igazságügyi műszaki szakértői véleménynek a visszaadott eszközök értékét meghaladó egyéb megállapításaira alapított alperesi fellebbezési kérelmet.

Az alperes marasztalási összeg leszállítására irányuló másodlagos fellebbezési kérelme a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ugyancsak megalapozatlan.

A Ptk. 6. §-ában szabályozott biztatási kár jogintézményének lényege, hogy kivételesen, a jogszabályban meghatározott sajátos feltételek fennállta esetén „áttöri” azt az általános polgári jogi jogelvet, amely szerint mindenki maga viseli saját magatartásának következményeit, gazdasági tevékenységének, üzleti tervei, elképzelései megvalósulásának kockázatát, így a saját magatartásából, tervei, elképzelései megghiúsulásából eredő kárát csak akkor háríthatja át másra, ha azt valamely fennálló szerződéses jogviszonyra irányadó szabályok vagy a szerződésen kívüli károkozásra irányadó jogszabályi rendelkezések lehetővé teszik. A Ptk. 6. §-a alapján ugyanis az, aki jóhiszeműen, más szándékos magatartása miatt, alapos okból tanúsít olyan magatartást, amelyből kár éri, az ilyen, önhibáján kívül bekövetkezett károsodását akkor is átháríthatja a szándékos magatartásával őt a károsodást eredményező magatartásra indító személyre, ha egyébként szerződéses jogviszony, illetve szerződésen kívüli károkozásra irányuló jogszabályi feltételek hiányában erre nem lenne lehetőség.

A biztatási kár jogszabályi feltételeinek fennállta esetén a másik személynek a károsultat abba a helyzetbe kell hoznia, mintha a károsodást eredményező magatartásra nem került volna sor (BH 2013. 275; BDT 2005. 1196). A károsult és az őt szándékos magatartásával károsodást eredményező magatartásra indító másik személy között a kockázat megosztásával kármegosztásra is sor kerülhet, amennyiben megállapítható, hogy a kár részben a károsult önhibájára vezethető vissza. E részében ugyanis a károsultnak magának kell viselnie a saját magatartásából eredő károsodása kockázatát (BDT 2005. 1175).

A perbeli esetben a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy alperest a Ptk. 6. §-a alapján biztatási kár címén helytállási kötelezettség terheli felperesnek az márciusi együttműködési megállapodásból keletkező káraiért. Az alperes ezen helytállási (kártalanítási) kötelezettsége - amint azt a Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.031/2014/24. számú jogerős részítéletében, valamint a részítéletet hatályában fenntartó Pfv.V.21.131/2014/8. számú részítéletében a Kúria is kifejtette - arra terjedt ki, hogy a felperest olyan helyzetbe hozza, mintha az novemberi megállapodás teljesítésében bízva felperes nem mondott volna le az márciusi együttműködési megállapodással kapcsolatos, a Ptk. 319. § (2) bekezdése szerinti elszámolásból eredő követeléséről. Felperes annak az összegnek a meg nem térült részét követelheti alperestől, amelyhez az márciusi együttműködési megállapodás megszűnését követően az elszámolás során az novemberi egyezségkötés hiányában jogszerűen hozzájuthatott volna.

A perben rendelkezésre álló adatokból aggálytalanul megállapítható volt, hogy az novemberi kompenzációs megállapodás (egyezség) megkötésekor felperes a kompenzációra tett alperesi ígérekben bízva jóhiszeműen, alapos okkal mondott le az márciusi együttműködési megállapodásból eredő jogszerű igényéről. Ugyanakkor arra utaló adat, bizonyíték nem merült fel, hogy az novemberi kompenzációs megállapodás a megkötését követő öt évben bármilyen mértékben is olyan okból nem töltötte be rendeltetését, amely felperesi önhibaként lenne értékelhető, így nem volt megállapítható olyan körülmény, amely a felek között a kockázatmegosztáson alapuló kármegosztás alkalmazására a korábban már kifejtettek szerint alapul szolgálhatott volna. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a marasztalási összegnek az alperes másodlagos fellebbezési kérelme szerinti leszállítását sem találta indokoltnak.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az ... és ... között meg nem térült ráfordítások címén 175.263.000 forint és járulékai megfizetése iránti kereseti kérelemnek részben helyt adó, részben e kereseti kérelmet elutasító részében a perköltségre is kiterjedően a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a megismételt eljárásban előterjesztett további kereseti kérelmek tárgyában a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján a pert megszüntette, és ebben a részében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte.

A per érdemére nézve a felek egyikének fellebbezése sem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján rendelkezett a felperes illetékfeljegyzési joga, illetve az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről, illetve viseléséről, míg ezt meghaladóan - a felek által a másodfokú eljárásban előlegezett költségekre is figyelemmel - a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett úgy, hogy a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Budapest, 2015. november 25.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s.k.,
bíró

